

A tarchus tametsi in Aristotelis sententiā super hoc nonnunquā illabatur, cū Aegyptijs tamen hoc idem tradit, qui tam præstantiū autorū scripta arguere meda- cij vereatur: quasi verò non & alia sint animalia, quæ suamet membra in cibum absumat, cùm cercopithecos videamus totas interdū subimet caudas abrodere: quare cautio est, ne qui animalib⁹ huiuscmodi delectātur, carnes eos attingere permittat, quia simulatq; carnibus affueti fuerint, eius facti audiores, morsus in feme tiplos vtrō cōvertunt. Id ego cùm hęc scriberē, apud Mediceos proce- res domi fieri à quodā effeſtioris naturæ cynocephalo quotidie cōspiciebā.

VICTORIA VTI NESCIUS.

H Ominem victoria potitum, vti tamen victoria nescientem, intelligere cùm vellent, sacerdotes ijdem congrum & subiectum Polypū pingebant. Qua specie potuisset Annibal figurari, cùm strage ea Romanorum ad Cannas edita, Romam oppugnatum ire neglexisset. Aiunt vero, quotiens Polypi cum cōgris certamen ineunt, à congris facilè superari: ceterum nullam esse congris fa- cultatem vt Polypos depascere valeant, quod ij lauore atq; lubricitate corporis, qua sunt egregie prædicti, morsus hostium effugiant, & mutilatis tantum ali- quando flagellis elabantur.

T Y R A N N U S.

Q Vōd si hominem Aegyptij municipij sui longè principem, sed tyranica in ciues dominatione vtentem, notare vellent, Polypum & locustam adpin- gebat: locusta siquidē dominationē videntur in Polypos exercere, primasque inter eos obtinere partis, vt apud Horum legitur. Cæterū Aristoteles priores Polypo tribuit, tantoq; eum terrori formidiniq; esse scribit, vt si locusta Polypū in ijsdem retibus esse senserit, præ metu examinetur quamprimum extincta Ha- bet hęc Gammari fluualis similitudinem, longè tamē maior atq; vastior est, & albicantior, cùm Gammari subnigricent: quanquam & nigricantes admodum locustas in Ligustico mari esse cōspexi. Pedes huic vtroq; ex latere quini, ijs ad- numeratis qui in forcipem exeunt denticulatum: octoni verò Gammaris. Sed est suus de locusta locus in crustaceorum commentario.

MORIBVS ALIORVM ACCOMMODATVS.

P Eruvulgatū verò illud est, vt homo qui se varijs hominum moribus accōmo- det, sitq; omnium, vt Latini dicunt, horarum, per Polypum faxis adhären- tem exprimatur, quē maximē omniū colorē mutare constat, ijsq; similē reddere quibus appropinquauerit faxis. Huic autem similes esse homines dicimus, qui pro loco & tempore viuendi rationē aucupantur, seq; eorū, apud quos degunt, voluntati atque sententijs in omne obsequium proni dedunt, omni posthabita ingenuitate. Causam demutationis istiusmodi multi reddere conati sunt, eamq; alij voluntariam, alij naturalem, alij coactam tradidere. Voluntariā, quod id astu quodam faciat. Naturalem, quod translucidū sit eius corpus. Necessariā, quod præ metu ita transmutetur, vt homo etiam pro varia cordis, concitatione hoc vel illo colore genas perfunditur. Voluntariā sanè reprehendit D. Ambrosius, propterea quod Polypus dolo malo hoc faciat, vt incautos ad se pisces trahat, eosq; deuoret. Theophrastus id in genuinam quandā animalis ignauia rejicit, quod vbi consternatus sit, tumultu aliquo colorem mutet, vt hominē facere di- cebamus: vnde prouerbiū illud emanarit, τὸ χρῆστον τρέπεται χρῶς, mutatur color ignauia. Formidolosi enim omnino sunt Polypi, propterea quod admodum fri- gidi, eaq; cum primis demutationis causa perhibetur: id quod apertius Phocys-